

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1209/2015
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца В.Д. из Н.С., чији су пуномоћници Д. М., А.Ј., Д.Ж., М.С. и М.Ф., адвокати из Н.С., против туженог Н. а.д. Н.С., кога заступа пуномоћник Н.Ш., адвокат из Н.С., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1537/14 од 28.01.2015. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1537/14 од 28.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 648/2013 од 03.03.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је решење о отказу уговора о раду туженог од 04.07.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 03.07.2006. године са анексима ближе побројаним у том делу изреке у супротности са законом те да се исто поништава, да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове који одговарају његовој стручној спреми и радној способности и да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада исплати 240.000,00 динара, на име неисплаћених топлих оброка 40.000,00 динара, на име некоришћења годишњег одмора 160.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1537/14 од 28.01.2015. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 648/2013 од 03.03.2014. године тако што је поништено решење туженог од 04.07.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад на одговарајуће послове и исплати му по основу

накнаде штете због изгубљене зараде 240.000,00 динара са затезном каматом од подношења тужбе до исплате, док је одбијена жалба тужиоца у преосталом делу и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 30.07.2006. године. Према анексима уговора о раду од 19.06.2007. године, 19.01.2011. године, 28.02.2011. године и 24.06.2011. године, тужиоцу су поверени послови оператера расхладних система и водозахвата. Код туженог се на основу Одлуке о начину провере запослених за случај сумње да су под утицајем алкохола или других средстава зависности од 23.08.2007. године и одлуке о изменама и допунама ове одлуке врши периодична контрола присуства алкохола у крви. Овом одлуком је предвиђено да се за лице на које се примењује одлука сматра да су у алкохолисаном стању уколико имају изнад 0,00 промила алкохола у крви. Тужиоцу је 17.04.2011. године у раним јутарњим сатима (05,55h) позлило у аутобусу, пао је у несвест и колима хитне помоћи одвезен у амбуланту у ... улици одакле је упућен у Институт у С.К. У институту је констатовано да је пацијента довела екипа хитне медицинске помоћи због хипотензије, укључена му је потребна инфузија са дијагнозом: "стање после колапса". Одређена је контрола код надлежног неуролога. Преглед на Институту за кардиоваскуларне болести завршен је у 7,57 часова. Након тога, тужилац је отишао код туженог како би се јавио шефу Р.М. јер није могао телефоном да ступи у контакт са њим. Када је стигао у круг фирме (иако је дошао да се јави шефу да је на боловању), добио је наређење од стране М.Н. и М.Б. да мора да изврши алкотест. Контрола присуства алкохола у крви извршена је апаратом алкотест од стране М.Н. сарадника обезбеђења за рафинерију у присуству Р.М. и М.Б. У 9,25 часова код тужиоца је утврђено присуство од 1,44 промила алкохола. Алкотест је у року од 25 минута показао различите резултате од 1,40; 1,60 и 1,70. Тужилац је тражио да се анализа присуства алкохола у организму утврди путем вађења крви, па су тужилац М.Н. и дежурни возач отишли у амбуланту у ..., а затим у амбуланту у ... улици и на Ј. ИВ, али ни једна од ових амбуланти није прихватила да тужиоцу вади крви, јер нису имали налог. Како је 17.04.2011. године био нерадни дан – недеља тужилац се првог наредног радног дана у понедељак 18.04.2011. године јавио свом лекару у Дому здравља Н.С. Према подацима из електронског здравственог картона тужиоца констатовано је да је 17.04.2011. године прегледан у Институту у С.К. после колапса и да се јави надлежном неурологу. Констатовано је да је тужилац неспособан за рад од 17.04.2011. до 21.04.2011. године. Након тога се тужилац 19.04.2011. године јавио Неуропсихијатријској амбуланту Ј.Ј.З. Свом лекару у амбуланту медицине рада рафинерија са налазом неуролога тужилац се јавио

20.04.2011. године када је сачињен извештај о привременој спречености за рад у ком је као период боловања наведен период од 17.04. до 21.04.2011. године. Тужилац је 18.04.2011. године сачинио изјаву поводом догађаја у ком је навео да апарат за мерење алкохола неисправан, али да је потписао записник о извршеној контроли. Тужиоцу је 26.05.2011. године дато упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због повреде радне дисциплине. Тужени је 04.07.2011. године донео решење о отказу уговора о раду, а као разлог отказа наведена је повреда радне дисциплине која се огледа у присуству 1,44 промила алкохола у крви код тужиоца дана 17.04.2011. године у 9,25 часова.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и поништио наведено решење о отказу, а туженог обавезао да тужиоцу накнади неисплаћене зараде за утужени период.

Према члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду послодавац може дати отказ запосленом ако он не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, правилно је другостепени суд закључио да тужилац није починио наведену повреду радне дисциплине. Наиме, критичног дана тужилац је после стања колапса, о чему постоје лекарски извештаји, у дан за који му је и издата потврда да је био на боловању, дошао на посао, како би се јавио непосредно претпостављеном да је од тог дана на боловању. С обзиром да је од критичног дана 17.04.2011. године тужилац на боловању, произлази да тужени и није наведеног дана могао извршити алкотестирање тужиоца, нити му постојање алкохола у крви тог дана ставити на терет као повреду радне дисциплине. Због тога је правилном применом материјалног права, другостепени суд усвојио захтев тужиоца и поништио решење о отказу уговора о раду, а туженог обавезао да тужиоцу исплати неисплаћене зараде за период од јула до октобра 2011. године на основу члана 191. Закона о раду.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**